

ların oluşturduğu sivil nüfus 143 hâne-ye (yaklaşık 750 kişi) yükselmisti. XVI. yüzyılın sonlarına doğru kasabanın ilk müslüman sivil nüfusu ortaya çıkmış bulunuyordu. Nitekim 1583'te 232 hâne hıristiyan nüfusa karşılık burada altmış beş nefer müslüman vardı ve bu rakamlara göre toplam nüfus 2500'ü bulmuştu. 1670-1671'de Ergirikaşrı'na gelen Evliya Çelebi kasabada II. Beyazıt Camii'nin yer aldığını belirtir. Ancak selâtin camilerini gösteren 1637 tarihli bir maaş defterinden, burada sadece Sultan Süleyman Camii'nin bulunduğu anlaşılmaktadır.

Ergirikaşrı, hemen hemen bütün Arnavutluk'ta mahallî nüfusun İslâmiyet'i kabul etmeye başladığı XVII. yüzyılda tam bir müslüman şehri haline geldi ve bu özelliği XVIII. yüzyılda da sürdü. Nitekim Evliya Çelebi, kasabada her birinin adını verdiği ve kısa açıklamalarda bulunduğu sekiz caminin yer aldığını ifade eder. Bunlara ilâve olarak yedi mescid, üç medrese ve üç de tekke vardı. Kalede 150 kadar ev ile II. Beyazıt (I. Süleyman [?]) Camii bulunuyordu. Evliya Çelebi ayrıca 200 evden ibaret bir hıristiyan mahallesinin mevcudiyetinden de söz eder. Kasabanın fizikî durumu hakkında bilgi veren Evliya Çelebi buradaki han, hamam, çarşı ve türbelerden, halkın durumundan, âdetlerinden bahsettiği gibi II. Beyazıt Camii'nde bulunan bir sütun üzerinde, Girit savaşlarına katılıp şehid düşen kasaba halkının isimlerinin kazınmış bulunduğunu da belirterek imparatorluğun bu uzak köşesinde dahi savaşlardaki insan gücü kaybının ne ölçülere vardığını gözler önüne serer. Onun kasabada toplam ev sayısını 2000 olarak göstermesi ise şüphe ile karşılanmalıdır. Bununla birlikte ayrıntılı tasvirleri, Ergirikaşrı'nın zamanla nasıl bir İslâmî şehir haline geldiğini göstermesi bakımından oldukça önemlidir.

XVI ve XVII. yüzyıllarda Osmanlı hâkimiyeti altında Ergirikaşrı'nın güneyindeki Dropull sahrasında bulunan birçok hıristiyan köyünde, hıristiyan sanatının ne şekilde geliştiğini de gösteren yeni köy kiliseleri ve manastırlarının inşası gerçekleşti. Ayrıca zirâî bakımdan pek zengin bir bölge olmayan Dropull sahrası köylerindeki büyük kiliselerin inşasında, buranın doğu ve batı ticaretinin önemli bir geçiş yolu üzerinde yer alması sebebiyle halkının refah içinde bulunması da nisbeten rol oynamıştır.

XIX. yüzyılın başlarında burayı ziyaret eden W. Martin Leake, kasabada 2000 müslüman, 100 kadar da hıristiyan ailenin yaşadığını yazar. Bu da XVII ve XVIII. yüzyıllardaki gelişmeler sonucu müslüman nüfusun hızla arttığını göstermektedir. Kasabanın XIX. yüzyıl sonlarındaki durumu hakkında daha ayrıntılı bilgi, 1306 (1888-89) tarihli *Yanya Vilâyeti Salnâmesi*'nde bulunmaktadır. Bu sırada Ergiri sancağının merkezi olarak gösterilen kasabada 1415 ev, 336 dükkân, bir rüşdiye, birçok mektep ve dokuz han vardı. 1318 (1900-1901) tarihli *Yanya Vilâyeti Salnâmesi*'nde ise Muhtar Ağa Medresesi ile bir kütüphaneden söz edilir. *Kâmûsü'l-a'lâm*'a göre Ergiri'de büyük bir bölümü müslüman 8100 kişi yaşamakta, Ergiri sancağı da 72.000'i müslüman olmak üzere 140.000 nüfusa sahip bulunmaktaydı.

Balkan savaşları ve I. Dünya Savaşı yıllarında Ergiri bölgesi, özellikle müslüman köyleri hedef alan Rum eşkıyalarının saldırılarına mâruz kaldı. II. Dünya Savaşı'nda şehir herhangi bir tahribe uğramayıp eski halini koruyabildi. Yeni Arnavut rejiminin ilân ettiği kültür eserlerinin muhafaza ve bakımı çerçevesinde, XVIII ve XIX. yüzyılda yapılmış Osmanlı stili süslü konakların korunması ve restorasyonu önemli ölçüde tamamlandı. Yeni şehir ise tarihî şehrin alt tarafında Dropull ovasına doğru gelişme göstermiştir. Osmanlı dönemine ait umumi binalardan bugüne sadece 1168'de (1754-55) yapılmış Çarşı Camii ulaşmıştır. 1145 (1732-

33) tarihli Tekke Camii'ni de içine alan diğer bütün camiler, medreseler ve tekkeler 1967 kültür ihtilâli sırasında yıkılmıştır. Kasabanın kuzeyindeki, içinde dört türbe bulunan Bektaşî Süleyman Baba Tekkesi ise bugün de ayakta. Son olarak Yanya Valisi Tepedelenli Ali Paşa tarafından XIX. yüzyılın başlarında yeniden inşa ettirilen meşhur kalesi, eski şehir hâkim bir mevkide hâlâ durmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

TK, TD, nr. 62, s. 125; *Hicri 835 Tarihli Sûret-i Defter-i Sancak-ı Arnavid* (nşr. Halil İnalcık), Ankara 1954, s. 1-2; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, VIII, 674-676; T. Hughes, *Travels in Greece and Albania*, London 1830, II, 370; W. M. Leake, *Travels in Northern Greece*, London 1835, I, 25; *Yanya Vilâyeti Salnâmesi*, 5. def'a, Yanya 1306, s. 95; a.e. (1319), Yanya 1318, s. 207; Emin Rıza, *Qyteti-Muze i Gjorokastres*, Tirana 1981; G. Karaiskaj, *5000 Vjet Fortifikime ne Shqiperi*, Tirana 1981, s. 245-257; M. Kiél, *Ottoman Architecture in Albania 1385-1912*, İstanbul 1990, s. 138-161; *Kâmûsü'l-a'lâm*, II, 836; Franz Babinger, "Ewlijâ Tschelebi's Reise in Albanien", *Mitteilungen des Seminars für Orientalische Sprachen*, XXXIII, Berlin 1930, s. 51-89; A. Meksi — P. Thomo, "L'Architecture Postbyzantine en Albanie", *Monumentet*, sy. 11, Tirana 1976, s. 127-145; sy. 19 (1980), s. 89-115; Gjergj Frasheri-Sulejman Dashi, "Zhvillimi i arkitekturës Islamiqe Shqiptare të xhamive", a.e., sy. 2, Tirana 1986, s. 51-76 (1967'den sonra yıkılan camilerin eski fotoğrafları ile).

MACHIEL KIÉL

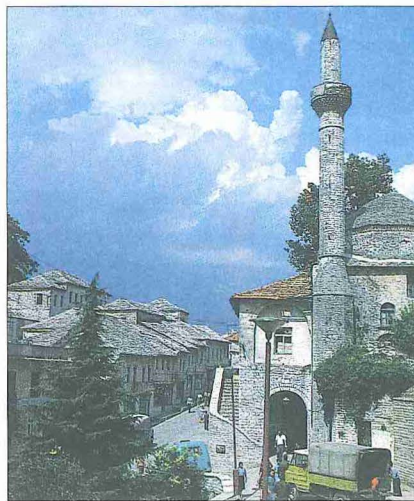
ERGUN, Sadettin Nüzhet

(1899-1946)

Türk edebiyatı tarihçisi,
Üsküdar Hallaç Baba
Sâdi Dergâhı'nın son şeyhi.

Bursa'da doğdu. Babası Kolağası Ali Efendi, dedesi müftü Abdullah Efendi'dir. Annesi Sâdiye Hanım, Yenişehir-i Fenâr (Tesalya) Sâdi Dergâhı şeyhi ve divan sahibi şair Mehmed Vehbî'nin kızıdır. Anne tarafından bütün akrabası Sa'diyye tarikatına mensuptur. Hallaç Baba Sâdi Dergâhı şeyhi dayısı Ahmed Ferid Efendi'nin erkek çocuğu olmadığı için onun vefatından sonra bu tekkeye şeyh tayin edildi (1907). Bu sırada henüz sekiz yaşında olan Sadettin'e vekâleten bu görevi, Koska'da Abdüsselâm Sâdi Dergâhı şeyhi Yahyâ Efendi, onun ölümü üzerine de Şeyh Ali Fakrî Efendi yürüttü. İlk öğrenimini Üsküdar İttihat ve Terakkî Numune Mektebi'nde tamamlayan Sadettin bu arada Arapça ve Farsça öğrendi. Üsküdar Sultânîsi'nden sonra Dârülfünun Edebiyat Fakültesi'nden mezun oldu.

Ergirikaşrı'nda XVIII. yüzyıla ait Çarşı Camii - Arnavutluk

1921'de Ali Fakrî Efendi'den Sâdî, Rifâî ve Nakşibendî icâzetleri aldığı gibi Bâb-ı Meşihat'ta imtihan edilerek asaleten şeyh oldu. Tekkeler kapatılınca (1925) Ankara Erkek Lisesi'ne edebiyat öğretmeni olarak tayin edildi. Daha sonra sırasıyla Konya'da Erkek Muallim Mektebi, Kız Muallim Mektebi ve Erkek Lisesi ve Orta Muallim Mektebi'nde, İstanbul'da Erenköy Kız Lisesi, Kadıköy Erkek Lisesi ile Haydarpaşa Lisesi, Maltepe, Halıcıoğlu ve Kuleli Askerî liselerinde öğretmenlik yaptı. Bir ara İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde ders verdi. Arkeoloji Müzesi'nde kütüphane memurluğu yaparken hastalandı. II. Dünya Savaşı'nda hükümetin tedbir olarak isteyenlerin İstanbul'dan Anadolu'ya gidebileceklerini duyurması üzerine hastalığının da verdiği endişelerden dolayı ailesiyle birlikte Çankırı'ya gitti (1941).

İstanbul'a döndükten sonra hastalığı daha da arttı, yoksulluk ve sıkıntı içine düştü. Kendisini yakından tanıyanlar mâruz kaldığı kıskançlık, rekabet ve iftiralar yüzünden özellikle sinirlerinin bozulduğunu belirtmektedir. *Nâmık Kemal'in Şiirleri* (İstanbul 1941) adlı kitabını ithaf ettiği devrin Maarif Vekili Hasan Âli Yücel tarafından Beyazıt Devlet Kütüphanesi müdürlüğüne getirildi (1943). Bu görevi sürdürürken 25 Nisan 1946'da Validebağ'ı Prevanatoryumu'nda veremden öldü. Karacaahmet Mezarlığı'nda şair Nedim'in yakınına defnedildi.

Gençlik yıllarında dârülfünundan arkadaşları olan Mehmed Mesih'in çıkardığı *Millî Mecmua*'da (1923-1928) Şeyh Hüseyin Sadettin imzasıyla mutasavvıfane gazeller yayımlayan Ergun Ankara'da neşredilen *Hâkimiyet-i Milliye*, Konya'da çıkan *Babalık*, *Kervan*, *Yeni Fikir* ve İstanbul'da yayımlanan *Kurân* gazetelerine çeşitli yazılar yazdı. *Gençlik* (Nisan - Mayıs 1928), *Halk Bilgisi Haberleri* (1929-1942), *Çınaraltı* (1941-1944) ve

Türklük (1939-1940) mecmualarında da çeşitli derleme ve makaleleri yayımlandı.

Divan, tekke ve halk edebiyatları üzerinde bugün de önemini koruyan birçok çalışma yapan Sadettin Nüzhet, sesinin güzelliği sebebiyle erken yaşlarda başladığı müzikle meşguliyeti sırasında, Harbiye Nezâreti mümeyyizliğinden emekli Şeyh Said (Özok) Efendi'den pek çok ilâhî meşkederek kendini yetiştirmiştir. Bestelediği az sayıdaki bazı eserleri de bilinmektedir. Erken yaşta ölümü, *Türk Şairleri* ve *Türk Musikisi Antolojisi* gibi önemli eserlerinin yarım kalmasına sebep olmuştur. Hastalığından dolayı ıstırap çekerken bile çalışmaktan geri durmayan Sadettin Nüzhet, maddî sıkıntı içinde bulunduğu yıllarda incelemelerini düzenli düzensiz defterlere ve kâğıt parçalarına dağınık bir şekilde yazmış, ölümü üzerine notları ailesi tarafından Beyazıt Devlet Kütüphanesi'ndeki çalışma odasından alınmıştır. Yılmaz Öztuna, *Türk Musikisi Antolojisi*'nin din dışı eserlere ait müsveddelerinin Ankara'da Millî Kütüphane'de bulunduğunu bildirmekteyse de (*İtrî*, s. 83) bu müsveddelerin halen Kültür Bakanlığı Kütüphaneler ve Yayımlar Genel Müdürlüğü'nde bulunduğu anlaşılmaktadır (bk. *MM*, s. 32).

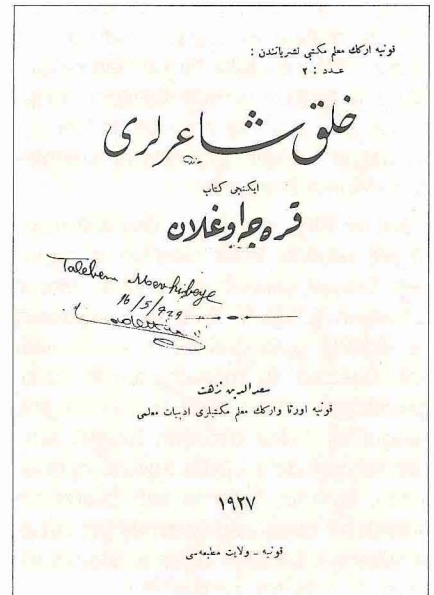
Eserleri. 1. *İlm-i Tasavvuf* (İstanbul 1341). Yazarın Şeyh Hüseyin Sadettin ismiyle yayımladığı ilk eseridir. 2. *Konya Vilâyeti Halkiyat ve Harsiyatı* (Konya 1926). Konya'da öğretmenlik yaparken rûhiyat muallimi Mehmed Ferid'le birlikte yayımladıkları, devrinde büyük ilgiyle karşılanan eser bu sahada yapılmış ilk çalışmadır. Kitapta, başta saz şairleri olmak üzere Konya ve çevresinde yetişmiş şairlerin biyografileri ve eserleriyle bu yörede derlenmiş ninni, mâni, türkû, ağıt, bilmece, atasözü, fıkra, deyim, tekerleme, kinaye, dilek, ilenç, Türk adları ve mahallî kelimeler lugatçesi yer almaktadır. Bu eser aynı zamanda Cumhuriyet döneminde yayımlanan ilk folklor derlemelerine de örnek olmuştur. 3. *Halk Şairleri* (İstanbul 1927). Eserde, divan edebiyatı etkisinde kalmamış ağıtçı kadınlarla türkû yakan kadın ve erkek on dokuz kişinin kısa biyografileriyle şiirlerinden örnekler yer almaktadır. 4. *Halk Şairleri-Karacaoğlan* (Konya 1927). Kitapta Karacaoğlan'ın kısa biyografisiyle 231 koşma ve kırk iki semâisi vardır. Eser yeni ilâvelerle sonradan birkaç defa daha basılmıştır. 5. *Gevherî* (İstanbul 1928). XVII. yüzyılın önemli saz şairlerinden Gevherî

hakkındaki ilk ciddi çalışmalardan biridir. 6. *Pir Sultan Abdal* (İstanbul 1929). Kitapta Pir Sultan Abdal bibliyografyası ile Pir Sultan Abdal'ın hayatı, eserleri, edebî şahsiyeti ve nefesleri yer almaktadır. 7. *Bektâşî Şairleri* (İstanbul 1930). Eserde alfabetik sırayla yer alan şairlerin kısa hal tercümelerine ve şiirlerinden örneklere yer verilmiştir. Eklerle birlikte 180 ismin bulunduğu kitap, yazar tarafından 1944 yılında genişletilip üç cilt olarak (I ve II. ciltler bir arada) yeniden yayımlanmıştır. 8. *Mevlânâ* (İstanbul 1932). Yazar bu eserinde Mevlânâ'nın hayatını, tasavvufî ve edebî şahsiyetiyle tesirlerini incelemiş, bazı Türkçe beyitlerinden ve Mevlânâ hakkında çeşitli şairlerin yazdığı methiyelerden örnekler vermiştir. 9. *İstanbul Meşâhiri-ne Ait Mezar Kitâbeleri* (İstanbul 1932). Eserde Üsküdar ilçesinde medfun bazı meşhur kişilerle mezar kitâbeleri hakkında bilgi verilmiş, ayrıca kitâbelerin fotoğrafları da eklenmiştir. 10. *Âşık Ömer* (İstanbul 1936). Âşık Ömer'in hayatı, şiirleri, edebî ve tasavvufî şahsiyetiyle etkileri eserde geniş bir şekilde incelenmiş; şiirleri destan, koşma, gazel, murabba, muhammes ve semâiler şeklinde tasnif edilmiştir. Kitabın sonunda Âşık Ömer'in şairleri öven "Şâirnâme" adlı bir şiiriyle bu şiirin Salâhî tarafından yapılan manzum şerhi yer almaktadır. 11.

Sadettin Nüzhet Ergun'un *Halk Şairleri - Karacaoğlan* adlı kitabı üzerinde el yazısı ve imzası

Sadettin
Nüzhet Ergun

Türk Şairleri* (İstanbul 1936-1945). Hemen hemen bütün şuara tezkireleri ve belli başlı kaynaklar taranarak meydana getirilen bu önemli eser sahasında büyük bir boşluğu doldurmuştur. Yazarın ölümü üzerine 98. formada 1432 sayfa olarak yarım kalan eserde 1074 şair ve eserlerinden belli başlı örnekler yer almaktadır. **12. Halk Edebiyatı Antolojisi** (İstanbul 1938). Eserde üç bölüm halinde yüzyıllara göre sıralanmış otuz altı âşîğın ve otuz üç mutasavvıf şairin biyografileriyle türkû, ağıt ve mânî örnekleri yer almaktadır. **13. Türk Musikisi Antolojisi** (I-II, İstanbul 1942-1943). Türk müzikisi tarihi hakkında oldukça geniş malzemenin bir araya getirildiği eserde XVII-XX. yüzyıllar Türk dinî müzikisinin tarihî gelişimi incelenmiş, bu alandaki bestekâr ve icracılar hakkında bilgi verilmiş, bunlara ait tesbit edilebilen dinî müzikî güfteleri de kaydedilmiştir.

Sadettin Nüzhet'in diğer eserleri şunlardır: *Tanzimata Kadar Muhtasar Türk Edebiyatı Tarihi Numuneleri* (İstanbul 1931); *Şeyh Galib* (İstanbul 1932); *Âşık* (İstanbul 1933); *Beşiktaşlı Gedâi* (İstanbul 1933); *Hengâmî* (İstanbul 1933); *Kâtibî* (İstanbul 1933); *Kuloğlu* (İstanbul 1933); *Nâmuk Kemal* (İstanbul 1933); *Neşâtî* (İstanbul 1933); *Râmî Paşa* (İstanbul 1933); *Subûhî* (İstanbul 1933); *Şeyhülislâm Bahâî* (İstanbul 1933); *Cenab Şahabeddin* (İstanbul 1934); *Fehim* (İstanbul 1934); *Samih Rifat* (İstanbul 1934); *Silleli Sürûrî* (İstanbul 1935); *Bâkî* (İstanbul 1935); *Edebiyat ve Edebiyat Tarihi Özû* (İstanbul 1935); *Şeyh Galib* (I. fas., İstanbul 1935); *Aka Gündüz* (İstanbul 1937); *Ali Cânib* (İstanbul 1937); *Ali Nihad* ([Tarlân], İstanbul 1937); *Hatâyî Divanı* (İstanbul 1946).

BİBLİYOGRAFYA :

Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, I, 369-370; İbnülemin, *Son Asır Türk Şairleri*, III, 1574-1576; Gövsa, *Meşhur Adamlar*, İstanbul 1933-37, IV, 1395; M. Behçet Yazar, *Edebiyatçılarımız ve Türk Edebiyatı*, İstanbul 1938, s. 381; Öztuna, *TMA*, I, 195-196; a.mlf., *İtrî*, Ankara 1987, s. 83; Bedii N. Şehsuvaroğlu — Muzaffer Gökmen, *Sadettin Nüzhet Ergun*, İstanbul 1976; Behçet Necatigil, *Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü*, İstanbul 1983, s. 147-148; Bedii N. Şehsuvaroğlu, "Sadettin Nüzhet Ergun", *Bilgi Mecmuası*, XII/145, İstanbul 1959, s. 12-13, 17; Muzaffer Gökmen, "Sadettin Nüzhet Ergun (1901-1946)", *TKİ*, sy. 164 (1976), s. 499-502, 510-512; *MM*, sy. 416 (Mart 1987), s. 32; R. Ekrem Koçu, "Ergun (Hüseyin Sâdeddin Nüzhet)", *İst.A*, IX, 5178-5179; "Ergun, Sâdeddin Nüzhet", *TDEA*, III, 66-67; "Konya Vilâyeti Halkiyat ve Harisiatı", a.e., V, 393.

EKREM BEKTAŞ

ERGUNER, Süleyman

(1902-1953)

Neyzen ve bestekâr.

2 Ağustos 1902 tarihinde İstanbul'un Sultanselim semtinde doğdu. Babası Sultan Selim Camii müezzinlerinden Hâfız Hasan Efendi, annesi Dürriye Hanım'dır. Dört yaşında annesini, on bir yaşında babasını kaybetti. Babasının vefatı üzerine erken yaşta Sultan Selim Camii'ne müezzin oldu. Caminin başımamı Sadettin Kaynak'tan müzikî öğrenmeye başladı. Bu arada I. Dünya Savaşı'nın olumsuzluklarına rağmen hıfzını, ardından da rüşdiye öğrenimini tamamladı. 1923 yılında Muazzez Hanım'la evlendi. Dört yıl sonra müezzinlik görevinden ayrılıp İnhisarlar İdaresi'nde memur olarak çalışmaya başladı. Aynı yıl İstanbul'dan ayrılarak bu kurumun Keskin, Karaman, Kütahya, Çarşamba, Burdur müdürlüklerinde bulundu ve 1942'de İstanbul'a döndü. Önce Tekel Genel Müdürlüğü'nde zat işleri şube müdürlüğü, daha sonra da Cibali Tütün Fabrikası sicil âmirliği görevlerinde bulundu. Cibali fabrikasındaki görevi sırasında 1 Aralık 1953'te vefat etti ve Edirnekapı Şehitliği'ne defnedildi.

Hüseyin Fahreddin Dede'den sonra son devrin en iyi neyzeni kabul edilen Süleyman Erguner ayrıca sesinin güzelliğiyle de tanınmıştır. Küçük yaşta katılmaya başladığı müzikî toplantılarında, devam ettiği tekke ve mevlvihânelerde ilk müzikî bilgilerini almıştır. Önce Sadettin Kaynak, daha sonra Mecid Sesigür ile çalışmış, Bestenigâr Ziyâ Bey ve onun talebelerinden Sultanselimli Hâfız Cemal Efendi'den de istifade etmiştir. Ancak müzikî hayatında Hâfız Sâmî ile eski sa-

ray müezzinlerinden Hâfız Hüseyin'in büyük tesiri olduğunu belirtmek gerekir. Ney üflemeye Neyzen Emin Efendi'nin (Yazıcı) teşvikiyle on altı yaşında başlayan Erguner, kimseden ders almadan kendi gayretiyle ilerleyerek üslup sahibi bir neyzen olmayı başarmıştır. Anadolu'da memuriyeti sebebiyle bulunduğu yerlerde cemiyetler kurarak müzikî faaliyetlerine katılmış ve bu hususta deren izler bırakmıştır. Ayrıca İstanbul'a döndükten sonra salı günleri Sultanselim'deki evinde yapılan mütat müzikî toplantıları devrin ünlü müzikşinaslarının devam ettiği mahfiller arasında yer almıştır.

1944'te İstanbul Radyosu'nun ilk dememe yayınları ile başladığı radyo çalışmalarına 1950'de hizmete giren yeni İstanbul Radyosu'nda devam etti. Bu kurumdaki çalışmaları sırasında vefatına yakın yıllarda ney, tanbur, ud ve kudüm sazlarından oluşan Erguner Topluluğu adlı bir grup kurdu. İstanbul Radyosu'nda ve devam ettiği müzikî topluluklarında klasik Türk müzikisi ve tasavvuf müzikisinin yeniden canlanması yolunda büyük gayretler gösteren, özellikle mansur ve şan neyi üflemeyi tercih eden, neyde pürüzsüz ve kuvvetli dem sesleriyle tanınan Süleyman Erguner aynı zamanda birçok talebe yetiştirmiştir. Bunlar arasında oğlu Ulvi Erguner ile Niyazi Sayın, Selâmi Bertuğ, Alâeddin Yavaşca ve Nevzat Atlığ en tanınmışlarıdır.

Neyzenliğinin yanı sıra bazı eserler de besteleyen Erguner'in bugün elde altı ilâhî, beş şarkı ve dokuz saz eserinden müteşekkil yirmi bestesi bulunmaktadır. Bunlar arasında Yahya Kemal Beyatlı'nın, "Ömrün şu biten neşvesi tâm olsun erenler" mısraı ile başlayan uşşak yürük semâisiyle güftesi Hacı Bayrâm-ı Velî'ye ait olan, "N'oldu bu gönlüm n'oldu bu gönlüm" mısraı ile başlayan uşşak ilâhisi çok meşhurdur.

BİBLİYOGRAFYA :

Mustafa Rona, *Elli Yıllık Türk Musikisi*, İstanbul 1970, s. 505-506; Kıp, *TSM Sözlü Eserleri*, s. 113, 149, 176, 278; a.mlf., *TSM Saz Eserleri*, s. 6, 13, 17, 23, 31, 58, 61; Süleyman Erguner, *Ney "Metod"*, İstanbul 1986, s. 6; Fikret Akıncı, "Süleyman Erguner ve Arkadaşları", *Resimli Radyo Dünyası*, Mart 1952, İstanbul, sy. 90, s. 25-27; "Süleyman Erguner'in Terceme-i Hali", *MM*, sy. 71 (Ocak 1954), s. 320; Ekrem Kongar, "Bir Hâtıra", *Milliyet*, 1 Ağustos 1958; Hakkı Göktürk, "Erguner (Süleyman)", *İst.A*, IX, 5179-5181; Öztuna, *BTMA*, I, 262.

SÜLEYMAN ERGUNER

